

Žádné dítě by už
nemuselo chodit bosé,
hladové do školy nebo
dokonce nechodit do školy.
Být bosé, hladové
a nechodit do školy.
To je ostuda, skutečně
ostuda pro lidskou rasu,
že dopustí,
aby v nějaké části světa
vypadaly některé děti jako
kostlivec, hrozně.
Rozumíte?
Ano.
Proto jsme my,
jako celá lidská rasa
zodpovědní.
Nikdo není bez viny,
ani já.
Pokaždé se obviňuji,
že dost nepracuji
a nemám dost prostředků
toto dělat.
Někdy sama pláču.
Cítím se bezmocná.
Planeta umírá,
a já mám pocit, jako bych
nemohla nic dělat.
Vím, že mi pomáháte,
ale i vy už hodně obětujete
a máte své rodiny
a musíte řešit také
své problémy,
vaše vnitřní překážky,
a někdy překážky vaší rodiny,
překážky společnosti.
Vřichni mají nějaké
problémy,
a kromě toho...
snažíte se usilovně
být dobří
a být vzorem
osvíceného člověka
a pomáhat.
Skutečně si toho vážím
velice moc, protože
vím, jak je pro vás těžké
žít tam venku ve světě.
Tak funguje náš svět.
Tak funguje náš svět. Vím, že

je to pro vás všechny velmi
náročné, náročné fyzicky,
duchovně, emocionálně,
po všech stránkách – různé
potíže na vás číhají,
aby vás dostaly.
A různé potíže
již máte, které
dokonce nemůžete vyřešit
a už přicházejí
další potíže...
cokoli, naprosto cokoli.
Dokonce i láska je v tomto
světě klam.
Jak dlouho vás
může muž milovat?
Jenom vám někdy způsobí
trápení a pak odejde...
někdy je to tak.
Vše je pro vás potíž.
Vy už se ale snažíte
usilovně pomáhat.
Já sama od vás
nemohu očekávat nic víc.
Velice si toho vážím.
Nikdy nemohu být pyšná
když mě oceňujete,
protože nikdy nemám pocit,
že dělám dost.
Děláte tak hodně.
Dokud i jediný člověk
ještě bude trpět v tomto světě
a jediné zvíře bude
zabíjeno nemilosrdně
na jatkách,
nebudu dobře spát.
A nebudu mít pocit,
že jsem udělala dost.
Mám pocit,
že jsem také zodpovědná
za utrpení v tomto světě.
Rozumíte mi?
To cítím.
Je mi jedno, kdo co říká.
Protože... to cítím...
jelikož jsem tam také byla,
rozumíte mi?
Také jsem se narodila,
jako vy.
A také jsem byla klamána,

jako vy.
Proto mohu milovat lidi.
Mohu je milovat stále,
protože vím,
že to není jejich chyba.
Věřte mi,
není to vaše chyba.
Ať děláte cokoli,
není to vůbec vaše chyba.
Jste jen obětí,
na 100 % je to tak.
Narodili jste se do tohoto
světa, který je jako peklo.
Jako děti Boha
si takové místo nezasloužíte
a já se cítím bezmocná.
Jsem šťastná...
když nastane někde malá
změna tu a tam,
ale nestačí to na to,
abych byla pyšná
nebo spokojená,
že jsem něco udělala,
že bych si přičítala zásluhy
nebo byla šťastná,
že se svět změnil.
Trochu se změnil...
příliš pomalu. Čekat na to,
až miliony lidí zemřou
a pak něco změnit.
K čemu to pak je?
Děti mají hlad,
každý den umírají.
A ženy musí chodit
míle, jen aby
domů přinesly nádobu vody
pro svoji rodinu
a jsou cestou znásilňovány
a zabíjeny.
Tomu říkáte svět?
Lidský svět?
Já tomu říkám peklo.
Promiňte. Při jedné řeči
k vám jsem řekla, že je tento
svět jako poloviční peklo,
že na některých místech
jsou nějaká čistá pekla.
Neznám žádné horší slovo,
kterým bych to vyjádřila.
Je mi to líto,

jestli někoho urazím,
nechte to být. Je mi to jedno.
Protože co říkám, je pravda.
Je to už příliš špatné,
víte?
Není čas na zdvořilost.
Nemohu být zdvořilá,
když lidé umírají
a trpí všude ve světě,
když děti nemají ani
misku rýže
k snědku denně.
My všichni jsme zodpovědní.
Nemůžeme říct, že ne,
my všichni.
Proto, i když
něco děláme nebo já
něco dělám, mám pocit,
že to není dost dobré.
Rozumíte mi?
Ano.
A ať mám jakoukoli sílu,
cítím se tak bezmocná,
že to někdy nejde.
Že to jde tak pomalu.
Mívám pozitivní naději.
Ale zatím lidé i zvířata
trpí v agónii,
v živoucím pekle,
na těch jatkách.
Viděli jste
pořad „Stop krutosti“?
Nemohu se na to dívat,
celou dobu křičím.
Nutím se ale,
abych se na to dívala,
abych se přinutila pracovat,
pro lidi
a pro planetu,
pro zvířata.
Trhá mi to ale
srdce na kousky.
Musím to ale vidět.
I když už vím,
že bych se na to nechtěla
dívat, musím se ale dívat.
Někdy nemohu,
ale nutím se, abych se dívala.
Tomu říkám „peklo“.
Není třeba čekat

na očistec někde
jinde, až zemřete.
A podívejte se na lidi
v nějakých malých vesnicích,
jsou malí, co do počtu,
jejich jména nemůžeme
ani vyslovit –
a ani se nezajímáme,
zda mají jména,
zda mají život,
zda vypadají jako my nebo
ne, zda mají nějaké emoce,
nějakou naději, nějaký sen.
Ani se nestaráme!
Proto je nechají zemřít,
jen kvůli kusu masa!
To je práce krále d'áblů,
rozumíte mi?
Lidé jsou očarováni,
aby dělali věci,
u kterých ani nevědí proč.
Proto dělám, co mohu
a nikdy neobviňuji lidi.
My jsme jedni z nich.
Nejsou to „oni“, jsme to „my“
vřichni jsme zodpovědní.
Proto, když s něčím
můžete pomoci,
oceňuji to moc.
Nebud'te ale pyšní, ano?
Nebud'te pyšní.
Nebud'te pyšní na to,
co děláme pro svět,
neděláme dost.
To je můj názor.
Vím, že máte problémy,
proto taky neděláte dost.
Protože tento systém
tak funguje –d
už vás svázal,
ruce i nohy,
ve dne v noci,
že někdy přemýšlíte,
jestli můžete vůbec dýchat
nebo dokonce
máte čas myslet
nebo zda žijete nebo ne.
Dokonce vaše tělo
vám dá někdy najevo,
„Och, můj Bože,

jsem ještě tady?
Myslím, jak budu
dál zítra pracovat?
Ale musím.
Honí mě složenka
za elektřinu,
složenka za plyn,
hypotéka za dům,
školné pro děti,
pojištění auta...“
Vše vás svazuje.
Musíte pracovat.
Musíte.
Systém světa
není moc příznivý,
ale bude trvat dlouho,
než se to změní,
budeme-li se chtít změnit.
Alespoň ale,
pokud budeme mít soucit
a budeme vegany,
to stačí.
Žádné zabíjení zvířat,
žádné zabíjení lidí.
Některý den, když jsem
slyšela, že váš prezident
– víte, toto je politické,
ale ať–
když jsem nedávno slyšela,
že váš prezident
podepsal návrh
na podporu potratů,
pomyslela jsem si:
„Jak se to může stát?
Na nějakém místě
zachraňuje lidi, a pak
na jiném místě zabíjí
a nevinné lidi!
Nemůže podporovat tohle.“
Pomyslela jsem si:
„Napíšu mu dopis“,
ale nevím, jestli by se
k němu vůbec dostal.
Myslela jsem si ale,
že musím něco říct,
něco udělat.
To jsem si myslela.
Sama jsem přemýšlela:
„Co udělám?
Nemohu nic dělat.“

Nejsem ani Američanka.
Jsem čestná občanka.
Děkuji Američanům
moc.
Projevili mi tolik poct.
Mnoho klíčů k městům;
čestných občanství;
dokonce, i když jsem tam
nebyla, dali je
kontaktní osobě.
Neměla jsem čas tam přijet.
Jednom americká vláda
to dělá.
Proto jsem jim minule
poděkovala.
Dali mi to dříve než jsem
darovala na Dvojičky.
Nemělo to s tím
dokonce nic společného.
A některým státům
jsem ani nic nedala;
oni jen slyšeli,
že jsem dobrá:
„Dobrá, dejte jí
‘čestné občanství’“
a podobně...
nebo klíč od města.
Starostové, mnozí starostové
a guvernéri mi to dali.
Proto tam chodí
hodně talentovaných lidí.
A najdou příležitost
a výhody.
Není to jen jméno
a to že tam šli...
je to jiné.
Ne, ne. Je to opravdu tak.
Někteří lidé
obviňují Američany,
že „berou mozky“
z jejich země,
ale není to jejich chyba,
jsou to jen přívětiví lidé.
Jsou skutečně upřímní,
americká vláda.
Myslím, možná
dělají chyby,
ale to rozhodl jeden
nebo dva lidé.
Není to celá

americká společnost,
rozumíte mi?
Není to celá
americká vláda.
Jsou skutečně dobří.
Setkala jsem se s mnoha
starosty a guvernéry,
jsou skutečně pokorní.
Mysleli byste si,
že jsou někdo,
že se budou chovat pánovitě.
Ne, ne, ne.
Jsou velice obyčejní,
velmi pokorní.
Opravdu uznají,
že jste dobří atd.
Pozvali mě
do některých stran.
Dokonce Bob Dole
tam přišel a mluvil.
Byl v té době hlavou.
Procházel dokola
a mluvil ke všem
a také mi podal ruku.
Ve skutečnosti nevěděla,
kdo jsem.
Také jsem nevěděla
kdo to byl.
„Zdravím, zdravím pane.
Jak se máte?“
A později mi řekli:
„Mistryně, to je Bob Dole.“
Moc jsem toho o politice
nevěděla.
Zajímaly mě
jen moje povinnosti.
Skutečně jsem přemýšlela,
že půjdu zjistit,
kdo co dělá.
Když mi tedy dali tu cenu,
byla jsem překvapena.
Řekla jsem: „Proč? Dobrá.
Dobrá, proč ne? Půjdu tam.“
Pak jsem ty lidi poznala,
ale jinak je stejně neznám.
Neznám je.
Ne tak,
že bych tam každý den
chodila, často se s nimi viděla
nebo jim toho hodně darovala

pro jejich stranu.
Ne, ne, není to tak.
Není to vše o tom.
Jako na Havaji...
starosta Honolulu
mi předal cenu
z ničeho nic.
Já jsem tomu městu
nic nedarovala.
A ta socha...
i když ještě žiju... v parku!
V parku na Havaji.
Je tam stále.
Nikdy jsem ten park neviděla,
ale viděla jsem ho na fotce,
někdy ho ukazuje
Supreme Master Television.
Dobrá, fajn.
Zda je tam nebo není,
je mi to jedno.
Co mám na mysli je,
jak mě respektují, víte?
Není to jako, když někdy
darujete hodně věcí,
lidé vám děkují
a udělají to, to není ono.
Dala jsem mnohem
více jiným zemím.
Udělala jsem to,
protože jsme tam byli
a soucítili jsme s nimi,
jako každý jiný,
jen abychom ukázali,
že dáváme přednost míru,
ano? A dáváme přednost
empatii, pospolitosti,
vzájemné pomoci –
jen příklad.
Nemám tolik peněz,
jako jiní lidé,
kteří mohou pomoci hodně.
Kdybych měla víc,
samozřejmě, bych dala víc.
To ale není o penězích,
že to udělali.
Nedala jsem
Američanům
tak moc peněz, abych si
zasloužila tyto pocty.
Opravdu je to tak.

Prostě ctí dobré lidi.
To je vše.
To je velmi,
velmi dojemná tradice.
Není divu, že jdou
vřichni do Ameriky!
Říkám to jen proto,
že je to fér, je to pravda.
Jsou to velice soucitní lidé.
Dávají hodně, hodně
na charitu mimo Ameriku.
A jejich bohatí lidé
dávají hodně – v tichosti
i veřejně, záleží na tom.
Dávají hodně.
Někdy je to jen politika,
je to nevyhnutelné...
pro tento konflikt.
A někdy kvůli
řpatné karmě (odplatě)
v minulém životě
nebo současném životě,
že vypukla válka
nebo musel někdo
něco rozhodnout.
Nemuselo se
jim to nutně líbit.
Jsem si jistá, že prezident
Bush, například, nerad
rozhodl, aby řli do války
s nějakou zemí.
Jsem si jistá.
Má svoji rodinu
a ví, co to je.
VÍ co je láska v rodině
a to všechno.
Je to jen...
co byste dělali,
kdybyste byli prezidentem
v takové situaci? „Na tango
jsou zapotřebí dva.“
Říkám to pokaždě.
Samozřejmě,
že to nezačalo ten den;
začalo to jindy
nebo někde jinde.
Proto válka není
nikdy dobrá
protože, pokud vás
nebouchnou do zad dnes,

bouchnou vás jindy.
A jak Buddha řekl, když
se splácí utrpení utrpením,
utrpení nikdy nezmizí.
Musíte použít pouze soucit.
Takže samozřejmě
se to lidřli světa
naučí chybami
nebo časem, a doufám,
že to nebude moc pozdě.
A trendem...
pokud budou takto novinky
přicházet, možná budeme
mít opravdový mír na světě.
Možná budeme mít
veganskou planetu.
Mám ten pocit,
ale netroufám si
mít příliš velkou naděři.
Ale tento pocit
mě neopouřtí.
Tento pozitivní pocit
mě neopouřtí.
Jen nechci doufat přehnaně.
Dál pracujte, ano?
Prosím, vřichni. (Ano.)
I vy vřichni venku
a vřichni, kdo nejste
členy asociace,
prosím pokračujte.
Dělejte svoji práci,
protože úsilí každého
se skutečně počítá.
I jeden leták
s informacemi
o masité stravě
a o prospěchu
vegetariánské stravy,
abychom pomohli planetě
se počítá.
I každé slovo se počítá.
Každá informace se počítá.
Každý pomůže trochu,
pak se změní celá planeta,
díky kolektivnímu
vědomí
pozitivnímu směru,
víte?
Pozitivní energie:
vřichni chtějí stejnou věc,

vřichni chtějí
zachránit planetu,
vřichni chtějí udržet planetu,
abychom si zachovali tento
život nebo dokonce lepší.
Pak je povědomí ohromné.
Energie
je velmi blahodárná.
A pokud to prostě udělají,
vřichni jen odloží
ten kus masa,
změní životní styl –
velmi snadné, velmi snadné.
Není to tak těžké,
opustit ten kus masa,
že? Ne. (Ne.)
Jen na to nejsou zvyklí
a jen nevědí proč.
To je ten důvod.
Kdyby lidé skutečně věděli
proč, změnili by to. (Ano.)
Oni to jen nevědí
a nikdo je neinformuje
a skutečně to nejsou
řpatní lidé.
Nikdo.
Jsou jen mylně informováni.
Jen byli mylně informováni –
dokonce vládou.
Žádná vláda není řpatná,
nebo že by dotovala maso
ze řpatných úmyslů,
ne, ne, ne, ne, ne.
Prosím,
nikdy si to nemyslete.
Oni jen nejsou informováni
nebo jsou dokonce mylně
informováni. Rozumíte?
Pomýlení. Celá planeta byla
pomýlená. Představte si to.
A jsme inteligentní.
Jak se mohlo stát,
že jsme tak pomýlení?
Můžete si to představit?
A lidé mají
velmi dobré srdce,
proto dávají všude
přispěvky na charitu.
Pomáhají si vzájemně.
Lidé nejsou řpatní.

Jak mohou dál jíst
takové kruté jídlo?
Víte, co myslím?
To je práce ďábla.
Tomu říkáme
„Satan“ nebo „ďábel“.
Mája,
král iluze,
vrhá síť nevědomosti,
iluze na všechny
a zaměstnává je
ve dne i v noci.
Jsou tak vyčerpaní
z rodiny, z práce, z účtů,
že nemohou ani přemýšlet.
Přijdou domů:
„Co je v lednici?
Je tam něco k jídlu?“
„Ano, ano“.
A pak se jen najedí
a jdou do postele.
Zítra, stejný den,
zase stejné věci, zvláště,
když jim říkají:
„Jez ten kus masa,
jinak zemřeš.“
Samozřejmě, že ho musí jíst.
Už od dětství,
byli jste tak naučení,
vyrostli jste s tím,
víte?
Není to ničí chyba,
je to ďábel.
O ďáblovi mluvit nebudeme.
Buddha, Kristus, Alláh,
Všemohoucí, Nejvyšší,
Všudypřítomný,
Všemohoucí, Vševědoucí.
Všemocný, Bůh.
Na ty budeme myslet, ano?